

der syntes mig fra den ærede Taler at være fremkommet noget egentlig Nyt eller stærkere Begrundet i denne Sag, end hvad jeg allerede tidligere har hørt her i Salen; men det forekom mig ikke let at finde den Traad, som egentlig gik igjennem det nævnte Foredrag, idet det mere var en Samling af enkelte Betragtninger, der, som jeg troer at turde sige, allerede have faaet en ret god Besvarelse i tidligere Foredrag, som ere holdte her. Jeg skal derfor blot holde mig til et Par Momenter i den ærede Rigsdagsmands Foredrag. Han sagde, at man maatte i Særdeleshed lægge Vægt paa og ved Afstemningen sørge for, at man holdt paa, hvad man havde. Naar vi ere i nogen Tvivl, sagde han, skulle vi holde paa hvad vi have. Jeg vil ikke opholde mig ved den Bemærkning, at vi ved at stemme saaledes, som den ærede Landstingsmand yttrede, at han vilde stemme, dog ikke just vilde holde paa Alt hvad vi have; thi jeg mener, at vi netop ders ved forkaste og opgive Noget, som vi nu have vundet, idet vi ere komne frem paa den lange og mojsommelige Vej til Grundlovsforandringerne, og vi vilde altsaa tvertimod forspilde en del af hvad vi have. Men den ærede Rigsdagsmand forklarede dernæst nærmere sin Mening saaledes, at man skulde holde paa Grundloven, og det Samme er ogsaa yttret fra en anden æret Taler. Det er nu vel ganske vist, at der ogsaa fra mange andre Sider kunde være Dnske om at holde paa Grundloven, dersom man saae, at man derved kom til en Tilstand, som var fyldestgjørende, med andre Ord, dersom man saae, at det var muligt, at Grundloven virkelig kunde komme til den Betydning, den skulde have. Men den ærede Taler kan jo dog ikke overse, hvad allerede en anden æret Landstingsmand i første Møde har gjort opmærksom paa, at vi — naar vi holde paa

Grundloven, tagen i den ganske almindelige Betydning, hvori det saaledes af ham er foresat, — holde paa, at Grundloven bliver indskrænket til det egentlige Kongerige Danmark, altsaa holde paa, at Tilstanden i de øvrige Dele af Monarchiet, i Slesvig saavel som i Holsteen, skal forblive en derfra saa forffellig, som den i den hidtil forløbne Række af Aar har været. Er det da denne Tilstand, vi skulle holde paa? Jeg kan forstaae, at der maaskee er Nogen, jeg troer ikke Mange, som vilde sige: ja, det er netop denne Tilstand, vi holde paa, men, selv om der var flere, der saaledes vilde holde paa Grundloven, blot for Kongeriget, er da den ærede Taler overbevist om, at man kunde gjøre det paa denne Maade? Er det ikke, som jeg har tilladt mig at udtale, en fuldkommen Forglemmelse af, hvad der skete i 1852 og forud for dette Aar, naar man mener, at det kunde gaae an, hvis man ønskede det, at sige: det er netop den Tilstand, vi vilde holde paa. Den ærede Taler yttrede som Noget, der især skulde forklare hans hele Afstemningsmaade, at vel maatte han oprigtigt tilstaae, at, dersom han stemte Nei med den Birkning, at det fik nogen afgjørende Betydning — men det var det, den ærede Taler gik ud fra, at det ikke vilde faae, thi han var, som han sagde, i Minoriteten, — saa var han ikke istand til at overse, hvad der vilde skee, — skøndt det jo dog imidlertid er betænkeligt nok, naar der er Spørgsmaal om nu at gaae en ny Vej, forffellig fra den, Rigsdagen i saa lang Tid har fulgt, at man da ikke er istand til at overse, hvilken Tilstand man da bragte Rigsdag og Folk ind i; — men han meente at forsvare sig ved at sige, at han heller ikke kunde overse den Tilstand, som vilde fremkomme ved den nu foresliggende Fællesforsatning.